

Medlem turde det vel være lige saa berettiget fra min Side at forudsætte, at det ærede Medlem og hans Venner have søgt Konflikten, fordi de troede, at Regjeringen var spaltet ved mindre Sammenhold i Hvide og Tilslutning til Regjeringen.

B. Solm: Jeg skal ikke opholde Thinget ret længe, men det forekom mig, at der kom adskillige Udtalelser fra den høitærede Konseilspræsident, som vare saa karakteristiske, at jeg kunde have ønsket, at hele det danske Folk havde hørt dem. Thi dette, at den høitærede Konseilspræsident siger, at han ønsker at undgaa Konflikt, og næsten i samme Aandebæret siger, at Regjeringen ikke vil gjøre noget Indgreb i Folkethingets Bevillingsret, og samtidig dermed fastholder enhver eneste Sætning af, hvad Ministeriet tidligere har havt paa Finantsloven, tror jeg ikke, det skal lykkes den høitærede Konseilspræsident at faae ret Mange til at forstaa, er logisk. Det synes mig, at Et er vist, enten man staar paa den parlamentariske Regjeringsform, eller man staar udenfor det Parlamentariske, og det er, at en Regjering, som staar i saa stærk Modstrid med Folkethinget og med hele Folket som den nuværende Regjering, er virkelig alt Andet end parlamentarisk. Det tror jeg, endogsaa simpel Mennekesforstand vil kunne forstaa, uden at man behøver at gribe til stærke Ord for at udtøye det. Jeg stulde ikke have Noget imod, om vi havde den samme Bestemmelse her i vor Grundlov, som man har f. Ex. i England, at det er nødvendigt for Ministre at komme ud og blive valgte i Folkethingets Kredse. Jeg er da temmelig sikker paa, at, naar man kommer Noget udenfor Kjøbenhavn og i Kredse, som staa temmelig fri, vilde de høitærede Ministre have havt uendelig ondt ved at faae Folk til at forstaa den Politikk, de for Diebliffet gjøre sig til Talsmænd for. Dernæst er der en anden Ting. Der er vist ikke Noget, der tror Andet, end at en Regjering anser den Politikk, den fører, for den rette. Det er der vist ikke et eneste Menneke, der drager i Tvivl; men der er Noget, som jeg synes, ikke kan undgaa den høitærede Regjerings Opmærksomhed, og det er dette, at det er umaadelig uheldigt i et lille Land som vort at føre en saa stor Kamp, som der føres, fordi som oftest Willien vender sig mod Steber, hvorhen den slet ikke skulde vende sig. Det er ikke altid, man skjælnes nok imellem, hvad man kalder Kongemagt og Regjering, og jeg for mit Vedkommende vil sige, at det er noget af det Alleruheldigste af hele den Kamp, der føres; thi med Forsigtighed fra vor Side vil den høitærede Regjering omfider komme til at indse, at den til Syvende og Sidst

vil komme tilkort. Det vil blive den en Umulighed i Længden at blive ved at modstaa et saa stort Flertal, som der er, og jeg vil for mit Vedkommende sige, at, da man er begyndt paa Opløsningspolitikk, hvorfor saa ikke blive ved? Lad os fortsætte! Jeg tror da ikke, det vil være ret længe, inden Regjeringen faar et saa forsvindende Mindretal her i Thinget, at den næsten vil komme til at lede efter, hvor den kan finde det, eller hvor dets Blads er. Naar det er Tilfældet, tror jeg heller ikke, at man rigtig vel fra Konseilspræsidentens Side kan sige, at den Politikk, Regjeringen fører, er at undgaa Konflikt, thi den kan ikke faae Folk til at forstaa det. Mere skal jeg ikke sige.

Berg: Det interesserede mig at høre det ærede Medlem fra Kjerterinde (N. Andersen). Jeg var glad ved atter at kunne høre hans Røst her i Thinget. Det var saadan en halv Sværøst, det ærede Medlem talte med. Jeg tænker, at den høitærede Konseilspræsident og det ærede Medlem begge vilde forsvinde fra Stuepladsen, og at ingen af dem har ret langt tilbage. Den ihærdige Hængivenhed og Trofasthed, hvormed det ærede Medlem fra Kjerterinde klyngede sig til Konseilspræsidenten og hans Skjæbne, er virkelig yrende; Trofastheden er ikke saa almindelig eller saa paastjønnet i vore Dage, som den burde være, og derfor vilde jeg gjerne aflægge Bidnesbyrd om det høitærede Medlems Trofasthed. Gen Mand har dog den høitærede Minister endnu her i Salen, skjøndt hans Stilling burde nærmest betegnes paa samme Maade, som Lordenshold anvendte om sin eneste Mand. Et undrede mig imidlertid med Hensyn til det ærede Medlem fra Kjerterinde, og det var det, at han var saa yderlig angst for det, han kaldte Storpolitikk, det vil sige den almindelige politiske Stilling til et Ministerium, at han ikke engang turde tillade mig at spørge Ministeren, hvilke for os Udenforstaaende hemmelige Grunde der bevegede ham til endnu at staa for den ansvarlige Styrelse af Landet. Jeg maa minde om, at dette Medlem har været ganske anderledes filllet før. I 1870 var han iblandt de 57, som stemte Ministeriet Frijs bort, og i 1875 var han iblandt dem, som stemte Ministeriet Klein bort (Vrig: Fommesbed!). Ja, jeg tager hellere Betegnelsen efter de Levende end fra de Døde. Dette Medlem, som saaledes har havt saadanne Anfald ligesom visse andre af Konseilspræsidentens Venner, er nu kommet saa vidt, at han tror, at blot det at tale om sin Stilling til et Ministerium er at gjøre sig skyldig i et Slags Hæisforræderi. Jeg tror, at det ærede Medlem